

[Jørgen Jensen]

demokraterne gøre nogle gange, ikke altid lige sagligt. Vi så det omkring skoleforholdene i Albertslund. Det var ikke rigtigt, men det gav stemmer. Det er klart, at det, man råber op om i dag, heller ikke er rigtigt, men det kan sikkert tilfredsstille nogle, som er blevet vildledt, og derfor kunne man da godt i dagsordenen sige, hvad det er, man vil. Man siger, man vil nyvurdere, og så vil man se, om der har været misbrug. Var det ikke rimeligt, at man var kommet frem med nogle eksempler, hvor der havde været tale om misbrug?

Hr. Erhard Jakobsen siger, han har maser, og heroppe nævnte han gymnasieeleverne. De har altså misbrugt arbejdsretsloven, gymnasieeleverne! De er slet ikke omfattet af den, og de er heller ikke omfattet af den ordning om, at man skal indkaldes til møde dagen efter, men de har altså misbrugt arbejdsretsloven, og derfor skal den ændres. Så er der journalisterne, og så er der buschaufførerne. Ingen af dem har brugt den ændring, der skete i arbejdsretsloven, under de aktioner, de har været ude i. Der er altså ikke nogen af de eksempler, man har været fremme med, der kan bruges som begrundelse for den skærpelse, som man ønsker. Det viser hulheden i det.

Jeg vil absolut ikke tage til indtægt som et nyt ord til bedømmelse af fagbevægelsen »gadedrengeterror«. Den forespørgsel, vi behandler i dag, siger: »Hvilke initiativer agter regeringen at tage for at begrænse de overenskomststridige »vilde« strejker (misbrug af adgangen til »faglige møder«)...« Nu er der ikke i arbejdsretsloven noget om faglige møder, og netop i dag er der kommet et cirkulære fra Arbejdsgiverforeningen, som siger til sine medlemmer, at de skal indberette enhver arbejdsnedlæggelse, altså at de ikke skal affinde sig med noget om »faglige møder« eller noget sådant. Det eksisterer ikke. Det er rigtigt, der er nogle, der bruger det som benævnelse, men man kunne bruge en hvilken som helst anden. Man kunne sige klubmøder eller noget andet. Nu siger man »fagligt møde«.

Hvad er det for et mindretal, man taler om? Det er da rigtigt, at det er sådan, at ved strejker stemmer man om, hvorvidt man skal strejke eller ikke skal strejke, om man er nødsaget til det af en eller anden grund. Så vil der være mindretal og flertal. I de aller-

fleste tilfælde er det ganske vist enstemmigt, men der kan være mindretal. Det skulle altså være højtråbende gadedrenge! Lad os tage nogle af de skolelærere, som man taler så meget om, idet lærerne her i København har følt sig nødsaget til at gennemføre nogle aktioner. Det gjorde man i starten i enighed. Der var så tale om, hvorvidt man skulle fortsætte, og så tog man en urafstemning. Der var 1.100 skolelærere – altså gadedrenge og højtråbende – som mente, det kunne være nødvendigt; der var 1.500, som sagde, det ikke var nødvendigt, og så lod man være. De 1.100 bøjede sig altså for flertallet. Det er groft her at bruge den slags betegnelser som gadedrenge om folk uden for dette hus. Jeg må ikke bruge det samme udtryk om centrum-demokraterne herinde – det forbyder vores forretningsorden – men egentlig er det det samme.

Bolvig (RV):

Jeg er ked af at have skuffet statsministeren, men jeg har lagt mærke til, at man ikke kan nævne de offentligt ansatte, uden at statsministeren føler sig ramt og reagerer lidt aggressivt. Det må jo være en eller anden form for dårlig samvittighed; ellers forstår jeg ikke, at statsministeren kunne kalde mit indlæg for agitation. Jeg beklagede netop de offentligt ansattes aktioner, og jeg hævdede, at de var et faresignal, som vi burde bemærke. Mit indlæg var egentlig tænkt som et tilbud til statsministeren om, at det radikale venstre gerne ville medvirke til en virkelig reformpolitik, der fjerner de forståelige årsager til mange af de overenskomstsstridige arbejdsnedlæggelser. Jeg er da sikker på, at statsministeren er enig med mig i, at vi her i Danmark har en overordentlig skæv indkomstfordeling, at vi har urimelige og uretfærdige formueforskelle osv. osv. Det er klart, at den slags urimeligheder og uretfærdigheder ofte vil fremkalde strejker og uro og den slags ting. Derfor kan jeg ikke tænke mig andet, end at statsministeren er enig med mig i, at det er bedre at forebygge end ikke at kunne helbrede.

Ib Christensen (DR):

I min ordførertale kritiserede jeg, at statsministeren i sin redegørelse ikke var kommet ind på baggrunden for de overenskomststri-